

ILLM. SR.

L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS SANT ANTONI DEL BARRI DE LA RAMPINYA DE LA VILA DE SALLENT, mitjançant aquest escrit, us

EXPOSA

I.- Que en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, número 1240, del dia 4 de novembre de 2016, va sortir publicat l'edicta de l'anterior dia 28 d'octubre de 2016, relacionat amb l'acord pres per aquesta Comissió Territorial d'Urbanisme de la Catalunya Central, en sessió del dia 26 d'octubre de 2016, en virtut del qual s'aprova inicialment el Pla Director Urbanístic de l'activitat minera al Bages que afecta als municipis de Súria, Sallent, Balsareny, Callús, Manresa, el Pont de Vilomara i Rocafort, Sant Fruitós de Bages, Talamanca, Sant Joan de Vilatorrada i Santpedor, redactat per la Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme, i resta sotmès l'expedient i l'estudi ambiental estratègic a informació pública per un termini de 45 dies, a comptar des del dia següent a l'última publicació obligatòria.

II.- I que dins del termini d'exposició pública dels esmentats acords, passa a formular les següents,

AL·LEGACIONS

PRIMERA.-Condicció de part interessada de l'Associació de Veïns del Barri de la Rampinya.

Amb caràcter previ deixem constància de què no es compren com no es té com a persona interessada a l'Associació de Veïns del Barri de la Rampinya aquí compareixent, quan precisament és l'Associació a instàncies de la qual s'ha anul·lat l'autorització ambiental que es va concedir a l'any 2.008 a Iberpotash, S.A., per desplegar la seva activitat minera que afecta als municipis de Sallent i Balsareny, i també es van anul·lar les determinacions del POUM que afectaven al sector del Cogulló, i quan endemés de forma expressa i reiterada ha manifestat la seva voluntat de què se la tingui com a part interessada en qualsevol expedient administratiu que es tramiti i que afecti a l'activitat minera que es desplega al municipi de Sallent. Sincerament incompreensible que no hi consti l'associació en la relació de persones interessades de l'apartat 6, dels acords presos per la Comissió, on hi figuren tot tipus d'entitats públiques i privades, agrupacions, col·legis professionals, associacions i plataformes, i com diem sorprenentment no hi figura l'Associació integrada per uns veïns que són els més directament perjudicats.

Però per si això no fos suficient, es comprova en el document 3, annexe a la memòria d'ordenació, dedicat a la participació institucional i pública en l'elaboració del Pla, que l'Ajuntament de Sallent, va trametre l'escrit de l'Associació de veïns, aquí compareixent, dins del tràmit de participació ciutadana, el què reforça encara més la condició de persona jurídica interessada en el propi expedient administratiu que es tramita per l'aprovació del PDU.

SEGONA.-Inexistència d'una veritable voluntat de sotmetre's a la legalitat per part de l'empresa minera.

Tal i com en el seu dia ja es va anticipar a través de l'escrit presentat a l'Ajuntament de Sallent, en relació amb aquest PDU, hem de començar per destacar que s'han aprovat Directives comunitàries, Lleis estatals i autonòmiques, decrets, reglaments, figures i instruments de planejament al llarg dels últims anys, que, amb tota certesa, si s'apliquessin foren molt més eficaços que aquest nou Pla Director Urbanístic de l'activitat minera del Bages, que se'ns ha anunciat mediàticament a bombo i platerets, i encara és hora, a la vista de la realitat diària, que s'hagi aconseguit fer complir amb la legalitat a Iberpotash S.A, fins i tot a pesar de l'existència dels pronunciaments judicials adversos a la mateixa, el que ens fa ser molt poc optimistes respecte de la seva utilitat i eficàcia.

Només cal repassar el contingut dels preceptes que es recullen en aquestes Lleis, i Normes Europees, Estatals i Autonòmiques i, fins i tot locals, per comprovar que si les Administracions encarregades de controlar i revisar la seva aplicació, que són les que tenen legalment atribuïdes les prerrogatives i la responsabilitat per fer-ho, veritablement ho fessin, ja n'hi hauria prou. El que han fet fins ara ha estat mirar cap a una altra banda, i obligar a què siguin els veïns els què hagin d'assumir el cost personal i econòmic de la feixuga càrrega que suposa impugnar autoritzacions, llicències, plans, programes i actuacions concretes, i a vegades la pròpia inactivitat, davant dels Jutjats i Tribunals de l'ordre contenciós-administratiu i fins i tot de l'àmbit penal, perquè precisament la Llei, pilar fonamental en un tot Estat democràtic i social de dret, es vulnera de forma constant i reiterada molt greument.

En aquests moments, és un fet públic i notori que en el nostre Cogulló, i a pesar de tots els pronunciaments judicials contraris a Iberpotash, S.A. i a les nostres Administracions, a dia d'avui, s'està desplegant encara una descomunal activitat de dipòsit i acumulació de residu salí, amb una irritant i total passivitat i tolerància per part no solament de les nostres Administracions, Generalitat i Ajuntament de Sallent que no exerceix cap de les seves responsabilitats, tot i haver estat denunciat per escrit la obligació d'adoptar mesures de protecció de la legalitat urbanística, ja en el seu dia des de l'any 2.008, i més recentment a partir de què fos anul·lada l'autorització ambiental.

A més d'una persona se li hauria de caure la cara de vergonya, quan després d'anul·lada l'autorització ambiental per sentència del Tribunal Superior de Justícia de

Catalunya, confirmada per una posterior Sentència del Tribunal Suprem, que és en la que es basava l'empresa per continuar desplegant l'activitat, es presenten escrits a les nostres Administracions –Ajuntament de Sallent i a la Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme del Departament de Territori i Sostenibilitat-, en els que es demana que es respecti i faci complir la Llei i els veredictes judicials, i se'n fa cas omís. Ja fa més de dos anys de que es va presentar el primer, sense obtenir resposta a la petició d'incoació del corresponent expedient de protecció de la legalitat urbanística, i només al cap d'un any i mig es reben unes impresentables respostes passen la pilota d'una Administració a l'altra, amb un desvergonyiment difícil d'explicar, per tal de no actuar.

Es fa un seguidisme dels interessos econòmico-empresarials d'Iberpotash, S.A., que no té cap mena de justificació, i una mostra d'això la tenim en el fet de que les nostres Administracions, col·laborin en l'estratègia del desori i confusió que proposa permanent i constantment l'empresa minera, mitjançant anunciar mesures i plans a la premsa que només són fum, i que persegueixen, i a la pràctica ho està aconseguint, ajornar indefinidament en el temps l'efectiva adopció de mesures de protecció del nostre medi natural, i la definitiva solució del problema, i tot això amb un obert desobeïment de les resolucions judicials fermes, i així, entretant, es continua desplegant una incessant activitat minera que provoca un desproporcionat creixement del runam salí, amb modificació de l'orografia i una incidència molt perjudicial i lesiva sobre el nostre entorn medi-ambiental que resta absolutament desemparat, coincidint amb el període d'entrada en l'activitat d'ICL, com mai s'havia produït abans.

No obstant ara no solament es tolera el desplaçament de l'activitat, sense cap mena de permís, pla ni programa que garanteixi la restauració del medi que s'està malmetent, si no que a través del PDU se li dona carta de naturalesa i reconeixement fins el 2020, de forma que se'ns fa difícil poder-nos imaginar que algun dia podrem tornar-ho a veure com era, donat el molt escàs interès que demostren tenir-hi els nostres responsables polítics amb capacitat de decisió.

La sensació és que ens trobem davant de declaracions merament programàtiques, gests que es fan de cara a la galeria, i una mostra d'aquest "divertimento" i de que les normes, lleis i instruments de planejament, són paper

mullat doncs a la pràctica de ben poc serveixen, la tenim en el fet de què ara es tramita i pretén aprovar un nou Pla director, quan ja anteriorment se n'havia aprovat un altre de Pla Director urbanístic del Bages, a l'any 2.006, (DOGC 4776 de 7 de desembre de 2006), en quina memòria ja s'assenyalaven com a criteris i objectius els de minimitzar els efectes no desitjats de les activitats extractives sobre el medi i, en especial, sobre les zones d'especial interès natural, espais fluvials, espais productius i zones urbanes, i pel què respecta als instruments i accions estratègiques, es recordava la necessitat d'elaborar els informes ambientals pertinents i el dipòsit d'una fiança doble en la resta d'espais per a garantir la millor restauració ambiental, tal com preveu la Llei 12/1981 de regulació de les activitats extractives en els espais d'especial interès natural, i això sense perjudici de tenir que justificar la idoneïtat o manca d'alternatives viables per a perllongar o iniciar una nova activitat extractiva.

En aquest Pla director urbanístic es fixava també, entre d'altres accions la d'exigir un Pla de restauració complet, abans d'autoritzar l'activitat extractiva i fer el seguiment pertinent, elaborar una estratègia per reduir i millorar la gestió i minimitzar els impactes dels runams salins, prohibir els dipòsits de runams salins en àrees d'interès natural o en la seva proximitat i controlar la salinització de les aigües superficials i subterrànies, desenvolupar un pla de restauració d'activitats extractives abandonades, i d'altres objectius, que no es que no s'hagin esgotat, sinó que encara s'han d'iniciar.

I, endemés a l'article 7.6 de la seva normativa, es deia que l'empresa en el termini d'un any havia d'aprovar un projecte o programa de restauració i impacte ambiental dels runams salins, amb els objectius d'aconseguir la seva progressiva reducció dels volums d'aportació d'exterior i la disminució global i significativa del volum dels runams a menys de deu anys vista-que ja han passat-, i en l'horitzó de la seva reducció fins a la total integració en el territori, i per altra banda l'actuació immediata per a reduir, minimitzar i no produir cap tipus d'efecte negatiu en el medi natural, en especial en el tema de la salinització del sòl, subsòl i les aigües sobretot del Llobregat.

Han passat 10 anys de l'aprovació d'aquest altre PDU, i estem igual, si no pitjor, i res no s'ha fet amb el problema afegit de què ara hi ha pronunciaments judicials que

han anul·lat l'autorització ambiental, que han condemnat als responsables per delictes ambientals, que han ordenat la paralització de l'activitat, i de moment tot continua encara amb més acumulació i dipòsit de residu i amb accentuació i agreujament dels danys i perjudicis mediambientals, amb total i absolut menyspreu per els interessos generals i públics que les nostres administracions venen obligades a conservar i protegir.

Però és que n'han passat encara molts més d'anys, gairebé 35 anys, des que es va aprovar la llei 19/81, reguladora de les activitats extractives a Catalunya, i és molt penós i trist que, a dia d'avui, encara les nostres Administracions no solament no hagin estat capaces de fer complir la legalitat aplicable a l'empresa minera, sinó que fins i tot se li posa una estora vermella perquè persisteixi en la seva il·lícita actuació.

En quin país vivim ! és aquest el país en el que volem continuar vivint ?. És així com aconseguirem un nou país que tant se'ns anuncia? Que paradoxal resulta que sigui aquesta mateixa Administració urbanística autonòmica la que persegueix amb reiterats expedients de protecció de la legalitat urbanística i quantioses multes als seus ciutadans d'escassos recursos en exercici de la potestat de disciplina urbanística, per la realització d'usos i actes d'edificació de escassa transcendència al sòl no urbanitzable, com pot ser excedir en 9 m² la superfície d'un porxo, i aquí permeti una tant magna il·legalitat urbanística, territorial i ambiental.

TERCERA.-Nul·litat de ple dret dels acords presos. Incompliment del pronunciaments judicials fermes

Entre la documentació que ha estat sotmesa a informació pública, no hi trobem cap referència a uns pronunciaments judicials fermes de la major importància, com són la sentència dictada el 18 de desembre de 2014, per part del Jutjat Penal núm. 1 de Manresa, en el procediment abreujat 243/2012-T, que si bé va ser objecte d'apel·lació per part d'ICL-Iberpotash, la Secció 8^a de la II lma. Audiència Provincial de Barcelona, la va confirmar a través de la seva posterior sentència de 8 de febrer de 2016.

La Sentència del Jutjat Penal número 1 de Manresa, que afecta a l'activitat minera desplegada per ICL-Iberpotash, no solament en l'àmbit de Balsareny-Sallent, sinó a tot l'àmbit territorial a què es refereix el PDU aprovat, conté, en el que aquí interessa, els següents pronunciaments de condemna dels acusats de forma conjunta i subsidiària de l'empresa Iberpotash,

“El coste económico de la recuperación ambiental hasta la eliminación de la elevada salinidad y los compuestos orgánicos volátiles que presentan las aguas de los pozos cuyas aguas no puedan ser destinadas al consumo humano o del ganado, así como a detener y paralizar los vertidos de lixiviados contaminantes de las aguas y provenientes de los residuos salinos depositados los escombros activos de Súria y Sallent y tomar aquellas medidas de restauración que sean necesarias para preservar y mantener el equilibrio ecológico perturbado, así como a asumir el coste económico de la recuperación ecológica, que suponga el retorno de los valores de salinidad de las aguas en los que tendrían en condiciones naturales y que tenían antes de la existencia de los escombros salinos de cada uno de los pozos, fuentes, torrentes y ríos que a continuación se relacionan:

- a) *Zona Súria: pozo del Fusteret, fuente de la Serra y filtraciones subterráneas de salmuera en el río Cardener pasado el barrio de Fusteret y en su canal del Fusteret, todos ellos por escombrera salina del Fusteret.*
- b) *Zona Callús: pozo de cal Cots de la Riera, pozo de cal Francisquet, fuente de la Filosa y de Cal Planas y riera de Belloer, todos ellos por la escombrera salina del Fusteret.*
- c) *Zona Santpedor: pozo de mas Lladó, fuente de Llussà, fuente Gran (o de las Escales, hoyo de las Aigües o mina de Santpedor) y torrente de Río Or a partir de la filtración en el tramo de la caseta de Llussà, todos ellos por escombrera salina del Cogulló.*
- d) *Zona Sallent: pozo del Traval, pozo de Gerard, fuente del Borinot, fuente del Pitoi, surgencia donde la falla del Guix queda expuesta por la trinchera de la vía de los FGC, filtración en la ordilla derecha del río Llobregat en Calzada en Can Carrera, torrente der mas Les Coves y riera de Soldevila desde la cabecera hasta el punto donde es desviado hacia el colector de salmueras, todos ellos debido a la escombrera salina del Cogulló; fuente de salinizada por escombrera salina de la Botjosa; y surgencia en el margen derecho del río Llobregat y filtración subterránea en el mismo tramo de río Llobregat en la Botjosa causadas mayoritariamente por escombrera salina de la Botjosa con aportación también de lixiviados de salmuera procedentes de la escombrera del Cogulló y que circulan por el plano de la falla del Guix”.*

Per altra banda, simplement recordar la contundència de la Sentència de la Sec. 8ª de l'Audiència de Barcelona, de 8 de febrer de 2016, que en el seu FJ2n, apartat 4t (pàgs. 17 a 19 de la Sentència), anticipa ja el fet que hom pugui (millor dit, vulgui) contrariar o deixar sense executar part d'una Sentència condemnatòria, on certament s'ha adoptat una condemna accessòria *ex delicto* de conformitat amb allò que disposa l'art. 109 i 339 CP, destacant el passatge d'aquesta quan diu que (sic.) *“la obligación de reparar el daño causado y de restaurar el equilibrio del medioambiente a su situación anterior ha de constituir la forma más genuina y lógica de hacer frente a la responsabilidad civil dimanante en este caso del delito ecológica”*.

Assenyalades de documents números UN i DOS s'annexen al present escrit ambdues Sentències per la seva incorporació a l'expedient.

Aquesta sentència penal i el judici en que es va pronunciar, demostren la realitat dels greus danys i impactes sobre l'eco-sistema derivats de la contaminació de les aigües dels rius, rieres, torrents i aqüífers subterranis, amb mortaldat de la flora i fauna, directament relacionats amb la salinització provinent del runam salí del Cogulló en el nostre terme municipal de Sallent, i una manifesta i permanent elusió de les seves responsabilitats per part d'Iberpotash, S.A., que sempre que pot invoca la redacció i tramitació de futurs programes de restauració encara que sense la seva eficient i concloent aprovació i implementació sobre el territori.

Així doncs, i sense perjudici de les indemnitzacions que pertorquin a favor de cadascun dels titulars dels béns i drets afectats i també dels perjudicis ecològics causats al medi ambient que igualment l'empresa concessionària ha d'indemnitzar, de moment i en compliment de la condemna solidària i subsidiària amb Iberpotash, S.A., aquesta vé obligada a adreçar tots els seus esforços a la recuperació del dany ecològic causat, i a la paralització dels abocaments de lixiviats contaminants de les aigües provinents dels residus salins dipositats a l'exterior actius a Súria i Sallent, així com l'adopció de totes aquelles mesures de restauració necessàries per preservar i mantenir l'equilibri ecològic pertorbat, de forma que es retornin els valors de salinitat de les aigües en els què tindrien en condicions naturals i que tenien abans de l'existència de les escombreres.

Sorprenentment, el PDU, ignora total i absolutament aquesta realitat i aquestes obligacions, el que ja d'entrada fa que s'hagi d'anul·lar i deixar sense efecte doncs resulta obligat contemplar-la i establir congruentment planificar les determinacions pertinents i preveure les actuacions a realitzar i mesures a prendre sense demora, que en el cas concret que afecta el nostre municipi de Sallent, s'haurien de traduir en poder executar directament, l'inici dels treballs per l'eliminació del runam salí en una data concreta, que ja s'hauria d'haver iniciat i un termini màxim per dur a terme la retirada del runam, que a banda del cost econòmic, si s'apliquessin els esforços i maquinària corresponent, fins i tot en un termini de dos anys es podrien arribar a retirar. Però tampoc es tracta de què sigui en dos anys doncs es pot fer una previsió lleugerament més llarga d'aquest termini, però el que si es tracta és de que es defineixin i concretin mesures de paralització immediata que impedeixin els llixiviats, i mesures d'eliminació i desaparició a no massa llarg termini del runam salí dipositat.

Aquestes determinacions sí són les que imposen les Sentències judicials, i demanda el veritable interès públic, i de forma urgent, doncs veiem com la situació s'agreuja i empitjora dia a dia pel fet que en tot aquest temps no s'ha aturat l'activitat, i els abocaments continuen sense cap mena de control.

No obstant, l'art. 7.3 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, estableix que els Jutjats i Tribunals protegiran els drets i interessos legítims, tant individuals com col·lectius; i l'art. 18.2 de la mateixa determina que les sentències s'executaran en els seus propis termes, quan literalment disposa,

“Las sentencias se ejecutarán en sus propios términos. Si la ejecución resultara imposible, el Juez o Tribunal adoptará las medidas necesarias que aseguren la mayor efectividad ejecutoria, y fijará en todo caso la indemnización que sea procedente en la parte en aquella no pueda ser objeto de cumplimiento pleno. Solo por causa de utilidad pública o interés social, declarada por el Gobierno, podrán expropiarse los derechos reconocidos frente a la Administración Pública en una sentencia firme, antes de su ejecución. En este caso, el Juez o Tribunal a quien corresponda la ejecución será el único competente para señalar por vía incidental la correspondiente indemnización”.

Per tots, considerem d'interès el pronunciament contingut en la Interlocutòria del Tribunal Suprem de 11 de juliol de 1989, Aranzadi 5741, que incorpora amb precisió la jurisprudència del Tribunal Constitucional, i resumeix la problemàtica de la no execució de sentències, pràctica habitual per desgràcia de l'Administració, assenyalant que ens trobem davant la infracció d'un deure constitucional de col·laboració amb el poder judicial, i en el fons en una insostenible intromissió de l'Administració pública en l'esfera jurisdiccional, en arrogar-se per via negativa l'exercici de la potestat de fer executar el jutjat, alterant amb això les bases mateixes de l'Estat de Dret i situant els ciutadans en una posició d'indefensió, resumint la doctrina jurisprudencial en els següents punts:

1r.- La inexecució de les sentències vulnera el dret fonamental de l'article 24.1 de la Constitució segons el qual totes les persones tenen el dret a obtenir l'efectiva tutela judicial.

2n.- L'efectiva tutela judicial inclou el dret a obtenir que la decisió de les sentències es compleixi.

3r.- La inexecució produeix un greu dany a l'interès públic perquè soscava la mateixa base de l'Estat de Dret.

4t.- Els tribunals han d'executar les sentències en els seus propis termes, llevat de casos d'impossibilitat, fet que s'ha d'interpretar restrictivament.

5é. Els òrgans judicials han d'adoptar totes les mesures possibles per fer efectiva l'execució.

6é. Les dificultats pràctiques o les inconveniències del'execució no pot impedir, ni poden donar lloc, a l'incompliment de la decisió.

Des de la seva primera sentència, el Tribunal Constitucional ha subratllat que "cal afirmar la potestat del Jutge amb plenitud jurisdiccional" i que "l'article 24 de la Constitució no esgota els seus efectes amb l'obtenció d'una sentència". La sentència ha de ser executada, ha d'haver-hi una traducció en la realitat (sentència del Tribunal Constitucional 32/1982). Aquestes afirmacions van ser sostingudes en diverses sentències, perquè "els privilegis que protegeixen l'Administració no la situen fora de l'ordenament jurídic, ni la eximeixen de complir el manat en les resolucions judicials (sentència del Tribunal Constitucional 26/83, de 13 d'abril, 58/83 de 29 de juny i 61/84 de 16 de maig).

I tot això perquè "*l'execució de les sentències -en si mateixa considerada- és una qüestió de capital importància per a l'efectivitat de l'Estat social i democràtic de dret que proclama la Constitució*" (Sentència del Tribunal Constitucional 67/1984, de 7 de juny).

De conformitat amb l'article 118 de la Constitució l'Administració està obligada a complir les sentències d'acord amb el seu contingut dispositiu , i el principi d'inalterabilitat de les resolucions judicials fermes i el de seguretat jurídica de l'article 9.3 de la Constitució garanteixen que les resolucions judicials no es veuran alterades o modificades (ATS de 25 de juny de 1996, Aranzadi 5488).

El dret a la tutela judicial efectiva comprèn que la decisió de la sentència es compleixi, ja que el contrari seria convertir les decisions judicials i el reconeixement dels drets que elles comporten en meres declaracions d'intencions (Sentència del Tribunal Suprem de 12 de setembre de 1.995, Aranzadi RTC 1995 \ 6693 i ATS de 25 de juny de 1996, RTC 1996 \ 5488) ".

Aquí l'actuació de l'Administració urbanística, constitueix una reminiscència de l'anterior règim d'execució de les sentències amb continuades interferències en les funcions jurisdiccionals, que s'ha d'entendre avui dia superat a partir de la tasca realitzada per la doctrina jurisprudencial del Tribunal Suprem i la doctrina del Tribunal Constitucional, i per la Llei reguladora de la Jurisdicció 29/98, quan ja no és discutible que la funció d'executar les sentències correspon de manera exclusiva als òrgans jurisdiccionals, integrant l'execució part del contingut bàsic del dret a la tutela judicial efectiva.

L'article 47.1 apartat d) de l'actual Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de Procediment Administratiu Comú, preveu la nul·litat de ple dret per aquells actes o disposicions constitutius de delictes, i aquí no s'oblidi que hi ha una condemna ferma per delictes ecològic contra els responsables d'Iberpotash, S.A., i que obliga a aquesta empresa també conjunta i subsidiàriament.

D'altra banda, aquest pronunciament del Jutjat Penal número 1 de Manresa, confirmat per l'Audiència Provincial de Barcelona, no és incompatible, sinó que

referma encara més la sentència dictada per la Secció Cinquena del Tribunal Suprem el 29 de juliol de 2015, que va desestimar el recurs de cassació interposat per Iberpotash, S.A. i confirmar la sentència de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 15 d'octubre de 2013, que va anul·lar l'autorització ambiental que donava cobertura a l'activitat minera desplegada al nostre municipi de Sallent, i que necessàriament comportava, encara que no s'ha fet, el cessament de l'activitat, la qual a dia d'avui no disposa de cap mena d'autorització, el que és una situació realment inversemblant en un estat democràtic de dret, en el que segons es veu la Llei només s'aplica respecte de determinats ciutadans, però mai dels poderosos.

L'anul·lació de l'autorització ambiental i la inexistència de cap autorització o permís comporta que s'hagués hagut d'aturar l'activitat de forma immediata, i com a mínim procedir a retirar el runam salí abocat il·legalment, no per les anteriors empreses, sinó exclusivament per Iberpotash, S.A., durant tot el temps en què ha estat vigent aquesta autorització, o sigui des del mes d'abril del 2008, i caldria que s'incorporessin els plans de labors mineres per veure totes les tones de runam salí que s'han abocat i acumulat des de llavors a ençà fins ara, i procedir a la seva retirada per part de qui il·legalment els ha abocat.

Tot el que no sigui això és pretendre embolicar les mentides amb paper de cel·lofana. No solament aquestes sentències que van anul·lar l'autorització ambiental, sinó també la què anteriorment havia estimat parcialment el recurs contencios-administratiu número 377/2008, dictada per la mateixa Secció Tercera de la Sala Contenciosa-Administrativa del TSJ de Catalunya, el 11 d'octubre d 2011, confirmada igualment pel Tribunal Suprem, ja exigien l'existència d'un programa de restauració i la fixació d'una fiança "*a la mayor brevedad possible*". Però és que a Catalunya disposem d'una pionera legislació mediambiental per les activitats extractives que va entrar en vigor ja a l'any 1981, o sigui fa més de 35 anys, i no s'ha complert en absolut per part d'Iberpotash, S.A., i mentre no es constatin realment sobre el territori i el medi unes mesures efectives de cessament d'abocament en terrenys no impermeabilitzats i, també les adreçades a eliminar el runam salí existent, està demostrat que qualsevol altra cosa és fum i més fum, sense cap mesura real ni eficaç, i sense cap garantia o aval cert que

obligui a respondre a l'empresa minera privada, i no a tots els ciutadans, del greu dany mediambiental públic causat.

També el Real Decret 905/2009, de 12 de juny, sobre gestió de residus de les indústries extractives i de protecció i rehabilitació de l'espai afectat per activitats mineres ja obligava a recuperar l'entorn afectat per l'activitat minera. Aquesta normativa segueix les pautes de la Directiva comunitària 2.006/21/CE, que exigeix la rehabilitació de les zones on s'hagin situat les instal·lacions de residus miners, a l'igual que la legislació minera espanyola preexistent, i respon als objectius de la política comunitària de medi ambient, segons la qual és necessari establir uns requisits mínims per prevenir o reduir, en la mesura del que sigui possible, qualsevol efecte advers sobre el medi ambient i la salut humana derivat de la gestió de residus d'indústries extractives.

Com es pot pretendre que els veïns es creguin una sèrie de manifestacions recollides en protocols, documents i plànols –el paper ho resisteix tot-, quan en els últims anys des de que hi ha la presència d'ICL-Iberpotash, al seu municipi, el mal causat ha estat infinitament superior?. Quina credibilitat pot tenir?. Quina garantia suposa la intervenció d'unes Administracions servents única i exclusivament dels interessos de l'empresa minera?. És evident que cap.

QUARTA.-II legalitat del Pla Director Urbanístic de l'activitat minera al Bages.Necessitat d'un planejament respectuós amb el mediambient i sostenible

Hi ha però també molts d'altres motius d'il·legalitat o invalidesa d'aquest nou instrument de planejament inicialment aprovat, i encara que sigui de forma subsidiària, convé deixar-los aquí també plantejats.

D'entrada, no es pot fer cap previsió d'ordenació territorial i urbanística adreçada a mantenir l'activitat minera, sense una prèvia o simultània decisió efectiva de restauració del medi natural, i per tant no es poden admetre simples declaracions d'intencions, ni es pot deixar oberta la porta a qualsevol previsió que pugui suposar facilitar i emparar la continuïtat, encara que sigui de forma transitòria, de l'abocament

del runam salí i perpetuar, quan no incrementar, la degradació ambiental de l'entorn sense una solució immediata que l'eviti, i en els casos que sigui imprescindible, sense garantir la seva restauració.

Els fets demostren que s'han causat danys gravíssims al medi, i que fins ara s'han vingut permetent. I no solament no n'és aliena l'actual empresa concessionària, sinó que des de que ICL -Iberpotash va assumir la responsabilitat de l'activitat minera a l'any 1.998 s'han incrementat els perjudicis al medi, paral·lelament als beneficis que ha obtingut l'empresa, i per tant n'és la principal culpable.

L'aprovació d'aquest PDU, és una simple operació d'estètica adreçada a emmascarar la realitat, i és fruit d'una estratègia dissenyada per l'empresa amb la vergonyosa col·laboració de les nostres Administracions.

Des que Iberpotash va desembarcar a l'explotació minera a la comarca del Bages, la realitat és que portem dues dècades en què s'ha dut a terme una agressiva activitat, que ha provocat un insospitat i mai previst creixement dels runams salins, generant uns problemes mediambientals gravíssims, que a més a més s'han realitzat amb la passivitat i tolerància de l'Administració, i això com hem dit, a pesar de què ha estat considerada delictiva i fins i tot objecte de condemna penal amb obligació de restauració declarada, i amb infracció de la legalitat vigent, en l'àmbit urbanístic i mediambiental, constituïda per la normativa urbanística- refosa de la normativa vigent a Catalunya de l'any 1990, Llei d'urbanisme de 2002, i successives modificacions de 2005, 2010, 2012, passant per la ambiental - Llei d'Intervenció Integral Mediambiental de l'any 1.998, Decret del 1999, Llei de Protecció i Control Ambiental d'activitats del 2009, i la minera -Llei que regula les activitats extractives i la obligació de restauració de 1981, i Decret de 1983, amb sentències judicials fermes que han posat al descobert la manca de llicència urbanística i ambiental per dur a terme aquesta activitat.

En aquest punt recordem que es fa precís dur a terme un examen de legalitat destinat a comprovar si el Pla que es proposa s'ajusta al bloc normatiu urbanístic, tant en l'aspecte jurídic formal (fonamentalment competència i procediment), com en el material (normativa legal aplicable), determinacions de plans superiors, estàndards, urbanístics, etc, i el bloc normatiu no ha de ser només l'urbanístic sinó aquí

principalment el mediambiental i a més a més, per damunt d'això, s'ha de tenir en compte que hi ha uns pronunciaments judicials fermes, que no solament obliguen a l'empresa sinó que també vinculen a l'Administració.

Més que mai es fa necessari respectar el principi de desenvolupament territorial sostenible dels articles 2 i 15.1 del Reial Decret Legislatiu 2/2008, de 20 de juny, principis bàsics de l'ordenació territorial i urbanística que són funcions públiques d'acord amb l'article 3 de la pròpia Llei, el qual recorda que l'exercici d'aquesta potestat d'ordenació territorial i urbanística ha de ser motivat amb expressió dels interessos generals als que serveix.

La carta Europea d'Ordenació del Territori fixa entre els seus objectius la gestió responsable dels recursos naturals, la protecció del medi ambient i la utilització racional i equilibrada del territori.

El primer objectiu d'un Pla Director Urbanístic hauria de ser la de la protecció mediambiental i, el seu contingut hauria d'anar adreçat a aquesta finalitat, i aquí això s'ignora i és converteix en primer objectiu el desenvolupament industrial econòmic de l'activitat minera, el que ja constitueix un mal començament, doncs es supedita aquell objectiu al principal interès de negoci de l'empresa.

A través d'una utilització manipulada del Pla Director, no solament s'aparta d'aquell principal objectiu de protecció mediambiental, i de prevenció i restauració, sinó que s'aposta per consolidar i refermar un desenvolupament miner absolutament agressiu i gens respectuós amb el medi, sota l'excusa de que es tracta d'una activitat econòmica i social rellevant que abasta més d'un municipi.

En el document 2 corresponent a la memòria de la informació, i en l'apartat relacionat amb la oportunitat i iniciativa del Pla, llegim que *"l'explotació de la potassa requereix una gestió específica a la comarca"* i que s'ha *"precisat una intensa fase per recavar la informació necessària per a esbossar una visió àmplia del conjunt d'aquestes implicacions"*, així com que *"l'acció conjunta ha de facilitar la solució de problemes històrics, ... i crear un escenari per a un futur sostenible"* i també que cal donar compliment al marc jurídic establert i que s'hi ha d'afegir el marc jurisdiccional que condiciona les decisions, però

tot seguit ja se'ns anticipa que aquest Pla Director, és un instrument exclusivament urbanístic, i que només dona resposta a les necessitats urbanístiques, primera contradicció i afirmació feta probablement per curar-se en salut, i deixar de banda donar una resposta i solució al vector ambiental, que constitueix el principal vector que hauria de ser objecte de regulació.

Com per altra part en el document 6,-l'estudi ambiental estratègic-, es diu que la formulació del Pla Director Urbanístic s'hauria impulsat per donar solució als "*reptes ambientals*", entre d'altres, i que l'objectiu del PDU és el de garantir un encaix "*urbanístic i ambiental*" adequat a l'activitat ..., però també d'establir els mitjans necessaris per resoldre la problemàtica històrica dels dipòsits salins a la comarca, més enllà dels interessos particulars de l'empresa explotadora actual", i en el propi estudi ambiental estratègic es llegeix que s'han d'ordenar els espais vinculats al desenvolupament de l'activitat extractiva minera per tal que sigui viable no solament econòmic i socialment, sinó també "*mediambientalment*" i, és en aquest context, que s'assenyala com un dels objectius i propòsits el d'establir els mitjans per "*l'assoliment dels objectius ambientals i, en especial, la progressiva eliminació dels dipòsits salins i la restauració dels espais que ara ocupen*", però això no comporta la previsió de mesures eficients a curt termini.

Si aquest últim és veritablement un dels objectius fonamentals del PDU, fora lògic que en l'exigible estudi econòmic financer, que es correspon amb el document 8 sotmès a informació pública, hi figurés un estudi sobre la viabilitat econòmica d'aquest objectiu, sense deixar-ho en mans de la decisió que pugui prendre l'empresa, i com analitzarem més endavant en aquest escrit d'al·legacions, veurem que això no és així. Al marge de la manifesta incongruència que es desprèn de la pròpia documentació del PDU, i de l'incompliment de la legalitat sobre l'obligatorietat d'uns suficients i autèntics documents d'avaluació ambiental i de justificació econòmic-financera, en realitat el que està fent el PDU és deixar en mans del delinqüent condemnat les claus de la presó.

L'article 3 de la Llei d'Urbanisme de Catalunya defineix el concepte de desenvolupament urbanístic sostenible en el seu apartat 1 com "la utilització racional del territori i el medi ambient, i comporta combinar les necessitats de creixement amb la preservació

dels recursos naturals i dels valors paisatgístics, arqueològics, històrics i culturals, amb la finalitat de garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures”.

I en l'apartat 3 del mateix article literalment es disposa que “l'exercici de les competències urbanístiques ha de garantir, d'acord amb la ordenació territorial, l'objectiu del desenvolupament urbanístic sostenible”. Més endavant l'article 9 de la mateixa Llei d'Urbanisme, quan estableix les directrius del planejament urbanístic, disposa literalment en el seu apartat 1:

“Directrius per al planejament urbanístic

1. Les administracions amb competències en matèria urbanística han de vetllar perquè les determinacions i l'execució del planejament urbanístic permetin assolir, en benefici de la seguretat i el benestar de les persones, uns nivells adequats de qualitat de vida, de sostenibilitat ambiental i de preservació enfront dels riscos naturals i tecnològics”.

I més endavant l'apartat 6 d'aquest mateix article 9 disposa:

“6. Si l'avaluació d'impacte ambiental és preceptiva, el planejament urbanístic ha de contenir les determinacions adequades per fer efectives les mesures que contingui la declaració corresponent”.

És evident que el Pla Director Urbanístic, opta per ignorar aspectes essencials que està obligat a regular, i això vulnera frontalment els preceptes esmentats de la Llei d'Urbanisme de Catalunya, quan es defineix el desenvolupament urbanístic, i no deixa cap marge de discrecionalitat, ni molt menys d'arbitrarietat, als poders públics competents.

I el més sorprenent és que a pesar d'això, i de reconèixer que constitueix un greu risc derivat de l'activitat minera degut a les filtracions de les aigües que s'escolen dels runams salins, i que s'han de preveure emplaçaments que permetin la total impermeabilització, i per tant l'eliminació d'aquest problema, de manera incongruent, irracional i inexplicable, no solament no es preveuen solucions executives immediates adreçades a acabar amb aquest problema i evitar, no solament el risc, sinó el dany cert que s'està produint, sinó que just tot el contrari es fan unes irritants declaracions i es confia en què en tot cas això ja ho resoldran els programes de restauració ambiental en mans de l'empresa minera, quan no s'oblidi que en el municipi de Sallent, els objectius

bàsics 2 i 3, es diu que són els d'establir les cauteles necessàries a Sallent i a la Conca del Llobregat per una retirada ordenada de l'activitat minera i establir els mitjans per l'assoliment dels objectius ambientals i, en especial, la progressiva eliminació dels dipòsits salins i la restauració dels espais que ara ocupen. És la Llei la que imposa el planejament urbanístic a recollir les corresponents determinacions de manera efectiva i concreta, sense que en cap cas sigui admissible aquesta fugida de les seves responsabilitats.

Cal doncs exigir, davant l'extraordinària degradació de medi ambient que es dona en el nostre municipi com a conseqüència de l'impacte de l'activitat minera sobre l'entorn natural, que les primeres mesures que es contemplessin fossin les adreçades a fer cessar aquesta situació i a recuperar i restaurar el medi.

Al respecte de les 11 possibilitats que es plantejaven en l'avanz, perquè el territori les valorés, hem de començar per recordar en primer lloc que el POUM vigents a Sallent des de fa temps, ja senyala com un dels objectius prioritaris la gestió dels problemes ambientals, que es concretava, entre d'altres, en preveure l'emplaçament dels futurs abocaments del runams que permetin la total impermeabilització d'aquests sols, eliminant el problema de les filtracions i salinització de les aigües freàtiques, i ara, es diu que s'ha conclòs per a la ubicació de l'excedent salí que es generi duran el període transitori que va del 30 de juny del 2017 fins a final de l'any 2019, i sense que es concreti la solució final de restauració del Cogulló i la Butjossa i d'entre aquelles possibilitats a Sallent ja només es parla de la reducció de la producció, però només en termes de possibilitat, el transport de la sal en camions fins a una de les plantes de tractament d'aigües existents a Abrera o Sant Joan Despí, encara que prèviament s'haurien de fer unes instal·lacions dins el recinte d'una d'aquestes plantes de tractament, o també arribar a un acord amb l'empresa Solvay, el transport de material en camió a Súria, però en escala reduïda, i la dissolució i transport pel conducte actual de salmorres, tot i que la concessió actual no ho permet i el col·lector es reconeix que no té capacitat hidràulica.

En definitiva només fer volar coloms i fer plantejaments en termes de possibilitats, de tot punt impropis en una disposició general de caràcter normatiu reglamentari que requereix ajustar-se als principis de certesa i seguretat jurídiques, i

que a la pràctica demostren que aquest PDU no serveix per altra cosa que per satisfer els interessos de l'empresa concessionària, apartant-se del que haurien de ser les seves determinacions, i aconseguint a través del mateix, escapar de les competències i control dels respectius municipis i una major impunitat per continuar actuant més còmodament com li dona la gana.

Pel que fa a una de les tècniques que s'esmenten com a mesura principal de supressió del residu salí, com fora la comercialització de la sal vacuum, d'entrada veiem que a Sallent no es contempla ni preveu cap planta per aquesta comercialització, però en qualsevol cas són meres elucubracions, quina única garantia són les interessades afirmacions de l'empresa minera, doncs no està contrastat amb un veritable estudi de mercat que demostrí que es pugui donar sortida a una producció tant elevada com la que s'anuncia, i que se'ns ven, sense cap mena de rigor, per tirar la pilota endavant i fer-nos creure que això permetrà donar sortida al runam I si fos així ens preguntem com és que aquesta expectativa de negoci durant els anys passats, en què les condicions del mercat semblava que eren més favorables, no s'ha utilitzat.

D'altra banda fer volar coloms, sense determinacions directament executables de diluir la sal acumulada, i no incloure com a tècnica la del *backfilling* amb reintroducció del material de rebuig a la mina, que es considera inviable, a pesar de que l'estudi de la UPC que s'incorpora entre la documentació sotmesa a informació pública la veu factible, fa que encara tingui menys credibilitat aquest PDU inicialment aprovat.

Recordem que quan s'assenyalaven en l'avanç del PDU els objectius en que s'havia de vertebrar l'activitat minera perquè fos sostenible, ja es parlava d'una planta de valorització que havia d'entrar en vigor en la primavera del 2016, i aquesta ja fa temps que va passar, i res no s'ha fet.

A més aquesta vaguetat i ambigüitat, entenem que buscada de propòsit en la redacció de la documentació sotmesa a informació pública, és veritablement preocupant, doncs en relació amb el període transitori es diu que es pensa respectar el límit temporal màxim del 30 de juny de 2017, per realitzar abocaments al Cogulló, però també es parla de què l'empresa presentarà a la Generalitat el seu pla de cessament en

termes d'operacions, coherents amb els planejaments de restauració, així com també d'ocupació laboral fins el moment del trasllat definitiu a Síria, i es reconeix que l'empresa va aportar el 30 de desembre de 2015, un "*Pla de tancament compost i progressiu de l'activitat extractiva de Balsareny/Sallent*", on ja reconeix que no podrà complir amb els termes previstos d'acabament de l'activitat el mes de desembre de 2019, i tot això fa pensar que, si com es fa es deixa en mans de l'empresa el timó de la navegació, aquella presenti qualsevol pla i en el marc d'aquest PDU es vulgui modificar el propi límit del 2017, fins i tot en contra del que ha estat judicialment resolt.

En resum no es creïble l'objectiu d'assoliment del residus zero, si no es preveuen i imposen unes mesures efectives adreçades primer al cessament d'abocaments en terrenys no impermeabilitzats, com tampoc ho és la referència ambigua a l'eliminació dels runams existents mitjançant plans de restauració que s'anuncien d'una manera absolutament indefinida i sense cap concreció, quan no s'oblidi que aquí tenim una legislació mediambiental adreçada a regular les activitats extractives que va entrar en vigor ja a l'any 1.981, o sigui aviat farà prop de 35 anys, i no s'ha complert en absolut.

Els sectors d'urbanisme, mediambiental i de desenvolupament econòmic necessàriament s'han d'harmonitzar i en cap cas es pot fer prevaldre el desenvolupament econòmic de base i suport eminentment industrial, doncs sense negar la transcendència que per l'interès general de la comarca pugui tenir pel què comporta la generació de riquesa, quin títol habilitant prové de la mateixa Constitució, no obstant és aquesta mateixa norma suprema la que reserva a l'Estat la competència per dictar la legislació bàsica en matèria de protecció del medi ambient, i per tant obliga a dictar-la, i és obvi que els objectius de defensa i restauració del medi ambient, i el benestar de les persones i obligat respecte a la qualitat de vida de les mateixes, només es poden aconseguir si s'anteposen a un procés productiu agressiu i ferotge que mai s'ha subordinat a aquells fonamentals objectius, doncs fins ara la funció pública urbanística i de protecció mediambiental, s'ha sotmès al desenvolupament econòmic sense límit, quan l'article 47 de la Constitució determina justament tot el contrari al parlar de la utilització del sòl d'acord amb l'interès general, interès general que en cap cas es pot assimilar ni confondre. com l'Administració urbanística pretén, amb l'interès de l'empresa concessionària de les explotacions mineres.

L'interès general que la Constitució obliga tenir en compte es compren en el propi article 45, relacionat amb la qualitat de vida que resulta de la defensa i restauració del medi ambient, en front de les agressions de les que pot ser objecte provinents d'un desenvolupament industrial sense fre, com aquí ha succeït, i continua succeïnt.

És per això que la defensa i restauració del medi ambient malmès, ha de ser el principal objectiu que ha de tenir present un governant responsable de regular la utilització del sòl i d'executar el corresponent planejament i determinacions urbanístiques, doncs no obstant el dret urbanístic, com ens recorden diferents autors, no deixa de ser un dret instrumental posat al servei d'un altre dret substantiu previ, com és el dret mediambiental. Un exemple del què diem el tenim en les normes d'aplicació directa, i quan el propi legislador, coneixedor de les claudicacions i vel·leïtats dels planificadors de torn, davant la pressió d'interessos econòmics que amenacen la prevalença del dret mediambiental, disposa *"en los lugares de paisaje abierto y naturalno se permitirá la instalación de (elementos que) limiten el campo visual para contemplar las bellezas naturales, rompan la armonía del paisaje o desfiguren la perspectiva propia del mismo"*.

Fins ara aquestes normes d'aplicació directa s'han vingut incomplint descarada i obertament, i resulta que ara s'inicia la tramitació d'un Pla Director que torna a claudicar i no inclou determinacions executòries immediates per tal de garantir aquells superior benestar i qualitat de vida.

És difícilment comprensible que si el dret ambiental té com a finalitat l'objectiu de defensa i restauració del medi ambient en front de qualsevol amenaça de contaminació que el pugui danyar, aquí en què ja s'ha constatat que s'ha danyat per la pròpia empresa que celebra els convenis amb l'Administració de la Generalitat que tenen com a resultat l'aprovació d'aquests tipus de planejaments, no s'hagi assumit com a propi i com un objectiu i finalitat decidida, el de la paralització d'una activitat d'abocament que s'està fent sense cap mena d'autorització i el del definitiu inici dels treballs de restauració i recuperació del medi malmès.

Fins ara les virtuts del planejament urbanístic per garantir la conservació i la defensa del medi ambient s'han demostrat de tot punt inútils i sense cap mena d'eficàcia, i pel que es veu amb el Pla Director urbanístic inicialment aprovat, el que es pretén és continuar amb la mateixa tònica de vendre molt de fum, però a la realitat no adoptar cap mesura efectiva, el que fa que haguem de ser absolutament desconfiats amb les suposades virtuts ecològiques del planejament, oi més quan els documents d'avaluació d'impacte ambiental, són del tot insuficients, conforme més endavant veurem, per aconseguir aquells objectius d'efectiva conservació i defensa del medi ambient.

En el seu origen els Plans Directors territorials de coordinació, que venien recollits a l'article 68.2 del Text Refós de la Llei del Sòl de l'any 1.976, i també als articles 10.2 i 11.7 i e) del Reglament de planejament urbanístic, ja deien que entre les determinacions s'haurien de preveure *"las medidas de protección a adoptar en orden ala defensa y mejora del medioambiente natural"*, i també en els articles 8 a 12, 15 a 18, 71.3 y 72.2 y 72.3, a l'igual que actualment fan els equivalents de la Llei d'Urbanisme de Catalunya regulaven la màxima protecció del medi ambient en el sòl rústic o no urbanitzable, quan disposen que s'han de preservar del procés de desenvolupament urbà i establir mesures de protecció del territori i del paisatge, i també de conservació de la naturalesa i, de tots i cadascun dels elements naturals, bé sigui el sòl, la flora, fauna o paisatge, per tal d'evitar la seva degradació, i en el nostre cas concret no hi ha res més lluny de la realitat, doncs el que s'ha produït és just el contrari al que diuen antigues lleis i preceptes que han estat vigents, i que en la seva redacció i contingut actual són plenament vigents, però que en cap cas s'han respectat.

La sentència del Tribunal Constitucional 66/1991 de 22 de març analitza la confrontació de valors o interessos constitucionals no susceptibles d'una protecció simultània, i en base a l'article 45.2 de la Constitució, que encomana als poders públics i al legislador la tasca de vetllar per la utilització racional de tots els recursos naturals, recorda que es tracta d'un mandat del què es desprèn que els valors mediambientals han de prevaldre sobre els estrictament econòmics, i si bé aquesta prevalença no és absoluta en el sentit de què s'ha de procurar compatibilitzar ambdós interessos, quan no sigui possible, com aquí s'ha produït, ha de prevaldre la protecció mediambiental.

No deixa de ser contradictori i paradoxal, que una de les sentències pioneres del Tribunal Constitucional com va ser la 64/82, de 4 de novembre, amb motiu d'analitzar la Llei Catalana 12/1981, de 24 de desembre, sobre establiment de normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives o mineres, es fes referència a la necessitat d'harmonitzar aquests interessos amb la utilització racional dels recursos miners i la protecció de la naturalesa, tot això per el millor desenvolupament de la persona per assegurar-li una millor qualitat de vida, i que en el decurs del temps aquesta Llei no s'hagi aconseguit mai fer-la complir en el cas d'Iberpotash.

Posteriorment el propi Tribunal Constitucional en la seva sentència 227/1988, de 29 de desembre, amb motiu d'analitzar la distribució constitucional de competències, no va declarar inconstitucionals *"aquellas que razonablemente permitan cumplir el mandato (del artículo 45 CE), y alcanzar los objetivos de protección y mejora de la calidad de vida y defensa y restauración del medioambiente en el impuestos"*.

I més recentment el Tribunal Constitucional en la sentència 233 / 2015, ha donat carta de naturalesa al principi de no regressió ambiental. Els deures de conservació defensa i restauració del medi ambient que l'article 45 de la Constitució imposa als poders públics comporten, *" tanto la preservación de lo existente como una vertientedinámicatendente a sumejoramientoy elloinevitablemente evoca la idea de no regresión"*

Aquest principi lliga amb el deure de conservació de l'article 45 de la Constitució, al qual ens venim referint de forma reiterada, el qual no permet que s'adoptessin mesures *" carentes de justificaciónobjetiva, de tal calibre que supusieron un patenteretroceso en el grado de protección que se ha alcanzado tras décadas de intervencióntitativa (FJ 1)*, donat que es tracta de reforçar el principi de proscripció de l'arbitrarietat de l'article 9.3, derivat del deure constitucional de conservació que imposa a tots els poders públics el dit article. En el cas concret analitzat per aquesta Sentència es declara la inconstitucionalitat per considerar que la determinació aprovada no té la suficient justificació racional sense unes dades científiques, objectives i contrastades

Aquesta amplitud del concepte medi ambient, amb l'objecte de preservar i garantir la qualitat de vida, va ser analitzat ja en la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 1.995, que va declarar la constitucionalitat de la Llei de Conservació d'Espais Naturals i de la Flora i Fauna silvestres, que era qüestionada per distintes comunitats autònomes, i ens porta a denunciar que s'infringeix aquí el principi de sostenibilitat en l'ús del sòl, sostenibilitat que té com a primera premissa la de la racionalitat en la utilització del territori i a l'ús que es dona al mateix, però també amb la sostenibilitat econòmica que obliga a tenir en compte no només els guanys econòmics de l'empresa, i el manteniment o creació de llocs de treball, sinó també l'avaluació econòmic del dany mediambiental públic i del cost que acabem pagant tots els ciutadans, com en aquest cas ho és el derivat de la defectuosa gestió mediambiental, accentuada per la tendència que sempre ha tingut l'empresa a obtenir ajuts i a carregar sobre l'Administració un cost que només a ella li corresponia suplir.

Reiterem un cop més que no s'ha de confondre l'objectiu d'eliminar el runam salí acumulat i l'immediat cessament dels abocaments de residu salí, amb la finalització de les activitats extractives mineres que es poden compatibilitzar i mantenir, però això mai pot ser a costa de degradar el medi físic i natural, i molt menys sense disposar d'un programa de restauració efectiu, i que no es pot deixar en mans de l'empresa "sine die", amb l'excusa de que està en tràmit. Mentre no es disposi d'un veritable Programa de restauració, aprovat i garantit, l'activitat minera no s'ha de poder permetre com succeeix amb totes les explotacions mineres del país que no tenen la sort de ser gestionades per Iberpotash.

CINQUENA.-Inexistència d'interés públic. Manca d'una veritable avaluació ambiental estratègica

La documentació del PDU aprovat posa de manifest que ens trobem davant d'un instrument de planejament confús, ambigu, indefinit i contradictori, el que el fa absolutament ineficax i innecessari, almenys pel que respecta al municipi de Sallent, i deixa fora de les seves determinacions i a mans de l'empresa concessionària, les previsions i decisions dels principals objectius que anuncia pretén assolir. Això

confirma que no és més que una altra cortina de fum llançada per l'empresa. En realitat ens trobem davant d'un "dejàvu" i al respecte només cal veure l'informe d'avaluació ambiental estratègica, que substitueix l'anterior informe de sostenibilitat ambiental del POUM de Sallent, i que fa que al cap de més de cinc anys canviem de tren però continuem estant a la mateixa estació, encara més degradada i empitjorada per les conseqüències d'un runam salí en augment, amb un efecte contaminant multiplicador.

Si no han servit les normatives, plans, informes i programes de restauració per aturar aquesta salvatge degradació del medi, quin ens fa pensar que ara un PDU sense veritable contingut executiu per solucionar el principal problema, ho hagi de fer quan ell mateix ja anuncia que això no incumbiria a l'Administració Pública i ho deixa en mans de la pròpia empresa?.

En més d'un lloc de la documentació sotmesa a informació pública, al document comprensiu i a la memòria de la informació, entre d'altres, es fa referència a l'interès que representa per la comarca el manteniment de l'activitat minera que comporta mantenir i crear nous llocs de treball, i a partir d'aquí i de la lloança que es fa d'aquesta activitat amb un seguit de números, que tampoc es contrasten ni justifiquen amb dades rigoroses i fiables, es conclou en l'existència d'un interès públic que és el que hauria de justificar les determinacions aprovades.

En els antecedents del document comprensiu, apartat 2, es diu que el 4 d'agost de 2015 el Govern de la Generalitat hauria considerat l'interès general del projecte de desenvolupament miner industrial que promou l'actual empresa concessionària al Bages, en els termes previstos a la Disposició Addicional Novena de la Llei 6/2015, de 21 de juliol, de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels Governos Locals de Catalunya i impuls de l'activitat econòmica.

Doncs bé, si analitzem aquesta normativa veiem que a l'article 3 es diu que la Llei té com a finalitat millorar la tramitació dels procediments administratius, i especialment el de control de les activitats econòmiques, i aquí l'aprovació d'aquest Pla Director Urbanístic, amb el contingut que ha estat sotmès a exposició pública, no reuneix cap de les exigències per aconseguir aquesta finalitat, a no ser que es consideri

que la simplificació i agilització consisteix en aprovar simples documents formals, sense contingut real, i pel que fa a la Disposició addicional novena de l'esmentada Llei, no hem tingut accés al contingut del projecte d'interès general que s'hauria presentat al Govern per la seva aprovació, i que per lògica s'hauria d'incorporar, com annex, a la documentació ara sotmesa a informació pública, però en qualsevol cas el compte d'explotació de l'empresa d'Iberpotash, no permet concloure que es tracti d'una empresa "en fase important de disminució, de transformació i tancament de la seva activitat principal", sinó just tot el contrari, això a banda de la dubtosa constitucionalitat d'aquests tipus de projectes, quan a més a més no contribueixen a la coordinació, col·laboració i assistència entre Administracions i Ens Públics, amb competències en la matèria, sinó que comporten una subordinació dels municipis a l'Administració Autonòmica, i als criteris de l'empresa.

En aquest punt la primera qüestió que ens hauríem de plantejar és si aquest interès, mirat amb perspectiva de conjunt, i no focalitzat només a l'àmbit territorial sobre el que s'actua, és tant beneficiós, doncs no obstant el fet real és el de què es parteix d'una explotació dels recursos naturals i una activitat que malmet el nostre entorn, i no ho fa pas de manera lleu sinó molt greu, fins l'extrem de poder-lo qualificar del principal problema mediambiental que tenim a Catalunya.

A partir d'aquí semblaria i fora lògic que entre les determinacions dels documents incorporats al PDU, hi figurés un veritable estudi econòmic-financer i de sostenibilitat també econòmica, que valorés els impactes negatius que té sobre el medi ambient l'activitat minera i, quin cost representa per l'erari públic la creació i manteniment de tots els equipaments i instal·lacions adreçades a dessalinitzar les aigües dels nostres rius i conques, i a finançar projectes de recobriment de runam, produïts fins ara, i els que es produiran de futur fins aconseguir la total restauració del medi natural a situacions preexistents abans de iniciar-se l'activitat minera.

Sens dubte aquest és un dèficit important de la documentació que es sotmet a informació pública, a pesar de què són dades que l'empresa o la pròpia Administració Catalana, pot i deuria aportar i s'han de conèixer per poder avaluar si és necessària o convenient la continuació de l'activitat minera a la comarca del Bages, o bé si tenint en compte que malmet i causa un dany molt important al medi ambient, comparant els

efectes que pugui tenir l'activitat des del punt de vist econòmic i social, però també els negatius que té i pot tenir, extreure la conclusió de si convé o no mantenir aquesta activitat minera, i no veiem que el Pla Director Urbanístic faci aquesta valoració, ni ho intenti en cap moment.

El dany ecològic no es limita al cost de restaurar i recuperar l'entorn fins la desaparició dels runams i l'obtenció d'uns cabals d'aigua com els que tenia abans de l'inici de l'activitat, sinó que endemés s'hi ha d'afegir el cost econòmic, també molt elevat, de les instal·lacions i manteniment del col·lector de salmorres, les plantes de tractament de les aigües, la cobertura del runam de Vilafruns, les infraestructures necessàries i les instal·lacions complementàries de les EDAR per l'aportació d'aigües, i molts d'altres conceptes que, a pesar de què haurien d'anar íntegrament a càrrec de l'empresa minera, no hi van, repercutint aquesta càrrega sobre tots els ciutadans, i insistim, respecte del qual no hi trobem la més mínima avaluació malgrat tractar-se d'un impacte absolutament negatiu i molts costós, que probablement apaivagaria els suposats beneficis derivats de la continuïtat de l'explotació minera.

D'altra banda és obvi que si l'única raó fora la del manteniment i creació de llocs de treball, per si sol això tampoc fora una suficient justificació de la necessitat de mantenir l'activitat, doncs lamentablement hi ha bastant negocis que no són legals i a més èticament reprovables, i també generen molt volum d'ingressos i moviment econòmic i social doncs moltes persones en depenen de la seva subsistència, però no per això s'han de defensar ni mantenir.

És per això que s'haurien d'incorporar al PDU uns estudis rigorosos i acurats basats en informes fiables i objectius que abastin tots els elements i factors en tenir en compte, no pas limitats a l'àmbit territorial que es pretén ordenar, per valorar la conveniència i oportunitat de mantenir l'activitat minera a la comarca, i pel que nosaltres afecta al municipi de Sallent.

Hem de fer també una altra reflexió, aquesta relacionada amb el fet de què es pretengui identificar el manteniment i creació de llocs de treball amb l'interès públic que per llei s'associa a determinades infraestructures o activitats, el que no es pot confondre de cap manera. Hi ha moltes empreses que exploten i gestionen negocis

absolutament privats, com és el cas d'ICL-Iberpotash, i no per això revesteixen un interès públic, doncs per aquesta regla de tres moltes de les multinacionals, empreses de l'IBEX, etc, passarien a ser considerades empreses d'interès públic. No ens enganyem el principal interès de l'empresa és el que s'associa a un interès merament privat, i insistíem en què en cap cas es pot confondre el fet de què mantingui i generi llocs de treball i que es tracti d'una activitat d'interès social o públic, cosa molt diferent.

Continuem creient que l'interès públic que pot representar la creació i manteniment de llocs de treball vinculats a l'activitat i indústria minera, no es pot anteposar ni pot comportar un sacrifici del nostre medi ambient, i el que cal és compatibilitzar ambdós interessos, i aquest objectiu en cap cas es podrà cobrir només amb propostes com les que es recullen a les 11 possibilitats anunciades perquè el territori les valori, però amb uns condicionaments que a la pràctica ja les fan inviables, i algunes de tot punt impresentables, i d'altres sense cap mena de credibilitat. És més fum per un primer període de transitorietat de 2 anys i mig que s'acabaria al gener del 2.020, en el que afecta més directament a Sallent, i un idíl·lic escenari a l'any 2.020 amb eliminació total del runam, que a la vista del fet i actuació de l'empresa es fa difícilment creïble.

L'activitat minera ha tingut i té aspectes positius de generació de riquesa i desenvolupament industrial, però no es pot ignorar que també en té de negatius, i en el nostre cas concret, absolutament negatius i perjudicials, i això es reconeix i accepta en la pròpia memòria del POUM vigent en el nostre municipi que es fa ressò del deteriorament de l'entorn ambiental i qualitat de vida de la població.

SISENA.-Innecesarietat del PDU. Objectius propis de d'altres figures de planejament. Invasió competencial.Nul·litat.

S'imposa fer també una altra reflexió com és la del perquè s'ha de tramitar un PDU, doncs si analitzem el seu contingut, veiem que es tracta de determinacions perfectament assolibles a través del planejament general dels respectius municipis, i en realitat el veritable motiu de tramitar un PDU, no tenim dubte de què és per controlar i

dominar millor les potestats i prerrogatives urbanístiques que en mas d'Ajuntaments de diversa significació política poden resultar més difícils de controlar.

La delimitació i ordenació d'un determinat sector territorial per l'execució directa d'actuacions es pot fer a través del POUM, i el fet de què afecti a més d'un terme municipal, per si sol tampoc ho justificaria, doncs els interessos no són els mateixos. D'entrada a Sallent les determinacions del planejament han d'anar adreçades a contemplar un escenari de cessament i acabament de l'activitat d'abocament de runam amb eliminació del Cogulló, plantejament que és distint del què s'està fent a Súria, i la transformació d'un determinat sòl industrial o l'ampliació amb un altre terreny, són aspectes molt concrets que en cap cas són objectius d'un Pla Director que pretén establir directrius a nivell general.

A Catalunya la figura dels plans directors urbanístics, inicialment es limitava a les directrius de coordinació urbanística sobre mobilitat i transport públic, mesures per la protecció del sòl no urbanitzable, o reserva del sòl per infraestructura. Va ser més endavant la Llei d'Urbanisme, i en concret el Text Refós aprovat pel Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, el que els va considerar instruments de recolzament a la planificació territorial, amb capacitat de qualificar sòl fins i tot de gestió urbanística, i posteriorment la Llei 3/2012, de 22 de febrer, de modificació del Text Refós, va ampliar les funcions d'aquests plans a "la delimitació i l'ordenació de sectors d'interès supramunicipal per l'execució directa d'actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars", i això ho va fer a través de l'article 56.1.g) que faculta l'Administració autonòmica a intervenir en sòls urbans no consolidats i urbanitzables delimitats, ordenant-los al nivell de planejament de desenvolupament.

En concret l'article 56.1, a que es refereix l'apartat 1.g), literalment disposa:

"g) La delimitació i l'ordenació de sectors d'interès supramunicipal per a l'execució directa d'actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars".

La introducció d'aquest apartat suposa preveure la possibilitat d'ordenar de forma pormenoritzada i directa els sòls esmentats, en base a la "especial rellevància social o econòmica", i en conseqüència el Govern queda autoritzat a intervenir directament en sectors urbans i urbanitzables orientats a activitats econòmiques concretes però a part de què no fa referència al sòl no urbanitzable, la norma tampoc especifica el què s'ha de considerar com actuacions d'especial rellevància, i caldrà que prèviament es motivi i justifiqui".

La Llei 3/2012, de 22 de febrer, de modificació del Text Refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya, aprovat pel Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost va ampliar doncs l'àmbit dels plans directors i va crear la figura dels sectors d'interès supramunicipal a ordenar mitjançant plans directors urbanístics per implantar activitats d'especial rellevància social o econòmica.

Pel que respecta a la necessitat de què les determinacions urbanístiques tinguin caràcter supramunicipal, en el cas concret que ens afecta, com és el del runam del Cogulló al municipi de Sallent, les determinacions que s'haurien de prendre respecte del mateix pel que fa referència a la seva desaparició, no hauria de ser una qüestió a incloure dins d'un pla director vinculat amb el territori de Súria, com en el seu dia no ho va ser o que s'atorguessin dues autoritzacions ambientals distintes, doncs aquestes determinacions s'han de focalitzar i limitar a la desaparició física dels runams salins acumulats i a restaurar els sòls a la situació anterior.

La delimitació i ordenació de sectors d'interès supramunicipal per l'execució directa d'actuacions d'especial rellevància social o econòmica o de característiques singulars a l'empara del citat article 56.1.g) de la Llei d'Urbanisme de Catalunya, no té sentit, quan en el cas concret de Sallent, el que s'ha de fer és retornar els terrenys a la situació anterior i l'únic que s'han d'executar són les mesures de restauració doncs els sòls ocupats pel runam han de retornar les seves característiques de sòl rural no urbanitzable i qualsevol mesura que no vagi encaminada a aquesta finalitat, resultarà viciada de nul·litat.

L'objectiu de crear nous espais d'oportunitat econòmica, que indefinidament s'anuncia amb les paraules "si s'escau", a través d'una modificació de la classificació i qualificació urbanística d'uns determinats terrenys, és plenament assolible a través del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal.

La manca d'inclusió entre les determinacions urbanístiques, de les relacionades amb la restauració del runam salí, amb l'excusa de posposar-ho pel programa de restauració ambiental, és la mostra més clara de la innecessarietat del Pla, i això al marge de constituir un vici o infracció determinant de la seva nul·litat, de conformitat amb l'article 48.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, doncs en realitat s'impedeix que obtingui la finalitat legalment prevista.

Per altra part el Pla Director Urbanístic envaeix les potestats decisòries que en matèria territorial i urbanística corresponen a l'Ajuntament de Sallent, el que fa que incideixi també en un motiu de nul·litat de ple dret de l'article 47 de la Llei 39/2005, d'1 d'octubre.

Els PDU són instruments d'ordenació urbanística situats jeràrquicament per sobre del planejament general municipal, i per tant les seves determinacions vinculen a les entitats locals. Ens trobem davant un potent mecanisme de gestió territorial en mans de la comunitat autònoma, que com diem en base a l'interès supramunicipal, poden desplaçar o modificar el propi planejament urbanístic, amb risc d'envair la autonomia local, com aquí succeeix.

Els Plans directors urbanístics són un instrument de naturalesa jurídica mixta i a pesar de què formen part del planejament general, l'escassa concreció de les disposicions que el regulen, fa que siguin una figura més pròxima a l'ordenació territorial que a l'urbanística, a pesar de que mantenen les prerrogatives que els hi permeten, gràcies a la jerarquia dels plans, ser directament executables enfront del resta de planejament sense necessitat d'una adaptació posterior i fins i tot classificar sòl. I curiosament en aquells aspectes que a l'empresa minera no l'interessa, aquestes prerrogatives no s'exerceixen remetent a un programa de restauració en tràmit.

És aquesta vinculació immediata dels planejaments municipals que els han convertit en una figura molt apetitosa, quina abusiva utilització, com aquí succeeix, fa que es trobi inicialment viciat de nul·litat per no ser un instrument idoni ni adequat no adaptar-se a la legalitat aplicable, formal ni substantivament, i fins i tot vulnerar el principi d'autonomia municipal.

Convé no oblidar la inconstitucionalitat d'un instrument de planejament, a pesar de què la Comunitat autònoma tingui competència exclusiva en matèria d'ordenació del territori, dons això no la faculta per habilitar a un determinat instrument d'ordenació del territori, com potser el Pla Director que és de rang reglamentari, per establir criteris en contra de la Llei. Sens dubte el que es pretén a través d'aquest instrument de caràcter supramunicipal i amb capacitat d'execució per establir la revisió obligatòria de tot el planejament que es vegi afectat pel seu contingut, és restar competències municipals i utilitzar el territori a conveniència de l'empresa minera fruit dels pactes preestablerts amb la pròpia Administració Autònoma, superant d'aquesta forma qualsevol altra trava o limitació dels planejaments municipals.

No obstant l'article 3.1 del Text Refós de la Llei del Sòl de l'any 2008, quan estableix que l'ordenació territorial i la urbanística són funcions públiques, ens està dient que per tant no són susceptibles de transacció, com aquí s'ha fet.

I si l'esmentat precepte preveu que l'ús del territori s'ha de fer d'acord amb l'interès general, si bé aquest interès ve determinat per la pròpia Administració que exerceix les competències, es requereix una justificació i demostració de què es persegueix aquest interès general, que en cap cas es pot assimilar a l'interès de l'empresa minera.

El principi de proporcionalitat exigeix una adequació entre medis i finalitat, principi que es perllonga en el que el principi de desenvolupament urbanístic sostenible del propi article 3 de la Llei d'Urbanisme de Catalunya, que hem analitzat a l'anterior al·legació quarta i que en qualsevol cas ha d'integrar les necessitats de creixement amb la preservació dels recursos naturals i dels valors paisatgístics, cosa

que aquí es demostra que no fa, a pesar de què és un dels objectius que la Llei encarrega a la figura dels plans directors.

SETENA.- Nul·litat dels acords d'aprovació del PDU, així com del conveni a què obeeix la seva redacció.

De la vista de la relació històrica dels antecedents, es desprèn que es produeix una inversió del procediment legalment establert. Primer es pren la decisió i després es vesteix el sant. Quan ens trobem davant l'exercici de decisions planificadores territorials o urbanístiques s'ha de seguir el procediment des de l'inici, que és el que ha de permetre arribar a una decisió planificadora congruent i coherent, i quan es fa a l'inrevés en realitat s'està produint una mera aparença per dissimular que en realitat s'estan vulnerant i conculcant drets fonamentals de participació ciutadana, que ja resten condicionats per una decisió prèviament presa.

Es comença ja molt malament quan es condiciona la planificació territorial a l'activitat minera invertint l'ordre legalment establerts a la pròpia normativa autonòmica mediambiental, doncs precisament la implantació i desenvolupament d'activitats amb incidència mediambiental, resta supeditada sempre en primer lloc el compliment de la normativa urbanística, però mai a l'inrevés.

Ja d'entrada hem manifestat, i justificat, que els pactes que es troben en l'origen de la tramitació d'aquest Pla Director Urbanístic de l'activitat minera, es troben viciats doncs incompleixen els pronunciaments judicials fermes.

El Pla Director Urbanístic de l'activitat minera és fruit d'aquests pactes, en concret del conveni signat entre el Departament d'Economia i Empresa i el de Territori i Sostenibilitat i la pròpia empresa ICL Iberia, el 13 de novembre de 2015, i és ben conegut, i així ho ha dit la jurisprudència del Tribunal Suprem, que no es poden comprometre les potestats del planejament per més convenis que s'hagin pogut establir amb les parts interessades.

No resulta en cap cas admissible disposar de les potestats de planejament per via de conveni, qualsevol que sigui el contingut d'aquest i l'objectiu últim que hagi pogut

guiar el concert de l'Administració amb els particulars, doncs la potestat s'ha d'actuar per aconseguir la millor ordenació territorial i urbanística, i en aquest sentit s'han expressat les sentències del Tribunal Suprem de 30 juny 2008, dictada en el recurs de cassació 4178/04, i 8 novembre de 2012, dictada en el recurs de cassació 6469/2010, entre moltes d'altres.

En relació amb aquest tipus de convenis, resumeix el criteri jurisprudencial, la sentència de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 6 de setembre de 2001 -JUR 2002, 12219-, que analitza la naturalesa contractual d'aquest tipus de conveni i els seus efectes jurídics quan diu: *“los convenios urbanísticos por sí solos, no son sino figuras contractuales que solo generan efectos jurídicos entre los firmantes en forma de declaración de intenciones para la Administración y de asunción de compromisos para los interesados, pero no comprometen la potestad de planeamiento de aquella ni y los derechos impugnatorios de éstos, son instrumentos que intentan facilitar la actuación urbanística pero en ningún caso sustituyen al planeamiento ni pueden alterarlo, por sí solos no tienen valor ni efecto frente a terceros pues solo adquieren ésta eficacia si se incorporan a un plan, pasando a formar parte del mismo y siguiendo su misma suerte”*.

Tal i com disposa l'article 104.4 del Text Refós de la Llei d'Urbanisme, aprovat pel Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, els convenis urbanístics obliguen exclusivament a les parts que el signen i en cap cas condicione les competències públiques en matèria de planejament urbanístic, les quals no poden ser objecte de transacció. Això fa que no hi hagi cap obstacle per no seguir el que s'ha acordat en el conveni urbanístic, i en aquest sentit la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya número 501/2009, de 26 de maig -JUR 2009, 392395-, destaca que no és exigible cap responsabilitat de l'Administració Autònoma per aprovar un pla director urbanístic apartant-se dels convenis que hagi pogut signar.

VUITENA.- Nul·litat del PDU. Insuficiència i ineficàcia de l'avaluació ambiental estratègica.

Respecte de la normativa ambiental i en concret l'avaluació ambiental estratègica de plans i programes, la Llei 16/2015, de 21 de juliol, de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels Governos Locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica, en la seva disposició addicional vuitena apartat primer senyala que mentre no es realitza l'adaptació de la Llei 6/2009, de 28 d'abril, d'avaluació ambiental de plans i programes a la normativa bàsica continguda a la Llei Estatal 21/2013, de 9 de desembre, d'avaluació ambiental, s'hauran d'aplicar les prescripcions de la Llei 6/2009, que no contradiguin aquesta normativa bàsica estatal, d'acord amb les regles contingudes en la pròpia disposició addicional.

Aquesta disposició addicional vuitena, disposa en l'apartat 2, que són objecte d'avaluació ambiental estratègica simplificada, i no ordinària, els plans directors urbanístics, i en l'apartat primer que han de ser objecte d'avaluació ambiental estratègica ordinària els plans d'ordenació urbanística municipal.

La subjecció al procediment ordinari o simplificat d'avaluació ambiental ve delimitada a l'article 6 de la Llei 21/2013, i aquí si tenim en compte els objectius que diu pretendre assolir al Pla Director Urbanístic inicialment aprovat, i la magnitud i importància de la problemàtica ambiental a avaluar, el procediment a seguir en cap cas fora el simplificat com es pretén sinó l'ordinari. El procediment ordinari finalitza amb una declaració ambiental estratègica i és molt més garantista, i per contra el procediment simplificat finalitza amb l'informe ambiental, i ho és molt menys.

Ara bé aquests són els aspectes formals i de procediment, però és que en realitat, ja es comença creant incertesa quan es diu que l'estratègia industrial marca canvis importants a curt termini, amb una intenció de traslladar la producció, que comporta l'aturada de la progressió del runam salí, concretament del Cogulló, però que en tot cas, aquesta aturada serà gradual, a curt termini però sol·licita un període de transacció per aquesta migració, el que sembla que ja posa en dubte que el proper 30 de juny de 2007, s'aturi de manera efectiva l'abocament.

Esmenta també a continuació els riscos geològics i els principals efectes sobre les masses d'aigua i sobre el paisatge, que es manifesten al llarg dels rius Cardener i Llobregat, reconeixent que donada la debilitat estructural dels dipòsits salins hi haurà

efectes residuals complexes de corregir, resultat del dèficit de mesures en el moment d'implantació de les activitats, però sorpresa, resulta que a continuació es diferencien les estratègies, excloent del PDU tot el que remet els programes de restauració i concretament a l'apartat del Pla de Gestió de Residus Miners, regulat pel Reial Decret 777/2012, de 4 de maig, pel qual es modifica el Reial Decret 975/2009, de 12 de juny, sobre gestió de residus de les indústries extractives i de protecció i rehabilitació de l'espai afectat per les activitats mineres, i per tota solució es diu que *"l'acció directa sobre els dipòsits salins passa per la vinculació amb l'estratègia industrial,"* que es basa en meres hipòtesis i especulacions sobre la comercialització de sal vacuum o a través del col·lector de salmorres, fins portar a la seva extinció, però no a curt termini sinó amb una previsió de 50 anys, sense cap avaluació de costos i medis, i una indefinició impròpia d'un estudi d'aquestes característiques.

L'única cosa certa és que com sigui que es diu que allotjar 2MT de material no comportaria un increment substancial d'allò que ja hi ha abocat al runam del Cogulló, i que no se superaria la cota prevista pel POUM, en el període transitori es preveu allargar el temps d'impacte existent amb el conseqüent manteniment durant més temps dels efectes ambientals existents, sobre les aigües i el paisatge, expectativa de tot punt inacceptable quan la Sentència del Tribunal Superior de Justícia obliga a la progressiva minoració fins a la desaparició del runam.

Per altra banda continuen havent-hi a dia d'avui moltes surgències salades d'origen miner que no estan captades, en el cas concret de Sallent, els afluent de la riera de Soldevila, Font del Pitoi, Font del Borinot, El Llobregat sota Can Carrera, la falla del Guix, i la presència de filtracions d'aigua salinitzada per via subterrània al Llobregat que poden ser quantioses i molts difícils de captar i conduir.

I l'Estudi Ambiental Estratègic contempla només l'aigua de pluja comúnicada entrada d'aigua als runams que, endemés, circula en superfície, però no es té en compte que el runam del Cogulló no és compacte ni homogeni i que l'aigua no circula només per la superfície sinó per l'interior.

Tampoc es té en compte que la filtració d'aigua no és només la de pluja, sinó que prové també de la humitat de l'aire que la sal absorbeix per higroscopicitat, i

aquesta aigua que no és líquida ni es veu circular, queda incorporada a l'estructura dels cristalls de la sal, i aquesta entrada d'humitat atmosfèrica absorbida per la sal i que surt per la base dels runams existents convertida en salmorra, contribueix a minimitzar l'impacte negatiu i que les mesures de contenció resultin insuficients.

En realitat l'estudi ambiental estratègic ni fa una correcta diagnosi, ni proposa mesures correctores veritablement eficients, i es manté en vaguetats, i fins i tot en el negat supòsit de què les hipòtesis optimistes que es fan sobre el futur de l'activitat industrial resultessin certes, el runam no desapareixeria abans de 50 anys, el que en cap cas és acceptable, si es té en compte el dany efectiu que està produint sobre l'ecosistema, i que es perpetuaria de manera indefinida.

En tot cas mantenir els runams salins exposats a la intempèrie tant llarg temps, és anar en contra d'una obligada i exigible restauració, que ja no es pot posposar més en el temps.

NOVENA.- Nul·litat del PDU. Manca d'un estudi econòmic-financer, vàlid i eficaç.

Les bases de l'avaluació econòmico-financera del planejament, a les què s'ha de recollir i preveure la quantificació i repercussions econòmiques del desenvolupament de les previsions i determinacions urbanístiques que es proposen, en tots els seus aspectes, constitueix una exigència ineludible, que deriva tant de l'article 56 de la Llei d'Urbanisme de Catalunya, com dels articles 59.1.e), en relació amb els precedents articles 57 i 58 de la mateixa en tan en quan pretenen assolir competències i determinacions propis dels Plans d'Ordenació municipals, i modificar-los, però també de la normativa mediambiental que s'incorpora en el propi instrument urbanístic.

Sense un estudi fiable, objectiu i rigorós, que aquí ja es reconeix que és inexistent, a la pròpia documentació del Pla, aquest si es tira endavant es trobarà viciat de nul·litat de ple dret, de conformitat amb la doctrina jurisprudencial recollida a diferents sentències de la Sala Contenciosa-Administrativa del Tribunal Suprem, com són entre d'altres les de 17 de juliol, Aranzadi 6294, 25 d'abril de 1992, Aranzadi 3996 i més recentment la de 17 de juliol de 2014 (RJ 2014\4779), que confirma la de la Secció

Tercera de la Sala Contenciosa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de data 29 de novembre de 2011.

L'Estudi econòmic-financer que constitueix el document 8, i en concret la seva memòria econòmica, es limita a valorar unes concretes determinacions de l'activitat minera, com són les relacionades amb el trasllat de l'activitat principal a Sùria amb implantació d'una nova planta de sal vacuum a aquesta localitat i en concret el desenvolupament al sector de la Pobla Sud, però a pesar de què es diu en el primer apartat que *"la reordenació que proposa el PDU permet mantenir l'activitat preservant el territori d'impactes paisatgístics negatius i de problemes de salinització dels aqüífers"*, no avalua aquests impactes i el cost de la seva eliminació, i no solament això sinó que en l'apartat 10.3 s'atreveix a dir que *"la despesa futura vinculada al PDU, no afecta de manera directa els diferents municipis atès que les mesures de reordenació de l'activitat minera són exclusivament a càrrec de l'empresa concessionària"*, o sigui que aquí tenim una empresa que en el nostre país ha demostrat no tenir la més mínima sensibilitat mediambiental, i a sobre deixem en les seves mans la solució del principal problema.

DESENA.- Desviació i arbitrarietat en l'exercici de les potestats urbanístiques.

A partir de la sentència del Tribunal Suprem de 7 de febrer de 1.987, ponent Excm. Sr. Don Francisco Javier Delgado Barrio, publicada a la Revista Aranzadi 2.908, *"la idea del fin aparece como elemento rigurosamente esencial en toda potestad administrativa, que, por tanto, ha de actuarse siempre en atención a dicho fin. Así lo destaca nuestro ordenamiento con reglas de todos los rangos normativos: artículo 106.1 CE, 83.3 LRJCA, 40.2 LPA, 6 RS y hoy 84.2 LRPLRR, etc"*. Aquest principi finalista constitueix una regla fonamental que d'entrada obliga a què l'objectiu que l'Administració tracta d'aconseguir sigui subsumible amb la finalitat prevista a l'ordenament jurídic a l'atribuir la potestat de quina actuació es tracti, i aquí d'entrada difícilment es podria considerar correctament exercitada la potestat administrativa, quan s'aparta i no té en compte que ens trobem davant d'una actuació no solament il·legal, sinó invàlida, doncs no solament ignora la preexistència d'uns usos que es troben mancats de la preceptiva autorització ambiental, en el cas de Sallent, sinó d'uns usos que són constitutius de delictes contra l'ordenació del territori mediambiental,

fins i tot amb pronunciaments judicials fermes que així ho ha declarat i aquests pronunciaments judicials fermes són vinculants tant per l'empresa com per les Administracions i els poders públics, el que obliga a paraitzar qualsevol acte administratiu o disposició general de naturalesa reglamentària mentre s'estiguin duent a terme aquests usos il·legals i constitutius d'infracció penal.

La manca d'un veritable estudi econòmic i financer que justifiqui la viabilitat dels objectius que es pretenen tirar endavant a través de les determinacions projectades, només pot tenir una explicació, com és la d'evitar que es posi al descobert des de la pròpia documentació del POUM sotmès a exposició pública, que en realitat no hi ha cap garantia de efectiu control i obligatorietat en el compliment d'aquelles previsions, a través de l'exercici formal i aparent de les potestats de planejament, que encobreixen un objectiu desviat. No obstant la pròpia Administració autonòmica impulsora és conscient d'aquesta realitat, i tot i així contribueix i col·labora en fabricar i voler fer-nos creure que ara va de debó, quan la pròpia documentació que tramita i aprova evidencia que no és així, i que és només fruit d'una estratègia falaciosa intencionadament dissenyada per entretenir-nos mentre l'accelerador de l'explotació no solament no es ralentitza ni atura, sinó que es prem encara més.

La jurisprudència ve determinant l'existència de desviació de poder quan a través de la potestat de planejament es persegueixen d'altres finalitats, **(STS, sec. 5^a de 18 de març de 2011)**, castigant-se precisament aquestes conductes en que per la via de la potestat administrativa es volen aconseguir finalitats distintes.

Tant és així que la jurisprudència ve assenyalant que la *“la desviación de poder resulta apreciable cuando el órgano administrativo persigue con su actuación un fin privado, ajeno por completo a los intereses generales, o cuando la finalidad que pretende obtener, aunque de naturaleza pública, es distinta de la prevista en la norma habilitante, por estimable que se aquella (sentencias del Tribunal Supremo, entre otras, de 24 de mayo de 1986 y 11 de octubre de 1993)”* (Vid. **STS de 18 de juny de 2001, rec. 8570/1995**).

En aquest punt, es fa necessari recordar que l'exercici de la potestat de planejament no pot ser mai arbitrari ni absolut, sinó que té uns límits dimanants del

propi bloc de la legalitat, que ve establert en els propis articles 9 i 103 de la Constitució, al que es troba sotmès també aquesta Administració territorial i Urbanística, sent de veure al respecte la sentència del Tribunal Suprem de 21 de febrer de 1.981 Aranzadi 1147, quan en un dels seus fonaments jurídics literalment va dir:

“No se debe perder de vista que por mucho que se enfatice sobre la mutación sufrida por el derecho de propiedad en materia urbanística, hasta convertirse en un derecho de los llamados «estatutarios», su declinación, respecto del sentido que ha tenido en sus momentos de mayor esplendor, en los que le estaba permitido, en su ejercicio, hasta el «iusabutendi», no puede llegar al extremo de reducirlo a un derecho inerte, totalmente sometido a cuantas prohibiciones y limitaciones tengan a bien adoptar las distintas autoridades administrativas, por rectas que sean sus intenciones; y no puede llegar a estos extremos porque la propiedad del particular sigue siendo algo más que una simple función pública o social, puesto que conserva su núcleo primario de derecho subjetivo, uno de los principales de los que integran la constelación de derechos de la personalidad, amparado en la cobertura legal que le proporciona el C. Civ. (arts. 348, 349, 350) y la propia Constitución Española (RCL 1978\2836) (art. 33)”.

Aquesta subjecció al bloc de la legalitat, és la que afecta també a aquesta Administració a l'hora d'aprovar una figura de planejament com el PDU, i així es pot veure concretament a la **Sentència del Tribunal Suprem de 15 de juny de 1.998, Aranzadi 5433**, quan en el seu FJ3r ja va tenir oportunitat de dir literalment:

“TERCERO.- Es incuestionable que la Administración en el ejercicio de sus facultades de planificación urbanística, tanto en la formulación de los Planes de Ordenación como en su revisión o modificación ostenta la prerrogativa del «iusvariandi», reflejada en los artículos 47, 48 y 49 de la Ley del Suelo de 9 abril 1976 (RCL 1976\1192 Y ApNDL 13889), entre otras normas, y esta prerrogativa concede a la Administración una libertad de actuación normativa que desde luego, no puede cubrir una actuación arbitraria o carente de lógica, puesto que como bien sabemos tal libertad o facultad discrecional es el instrumento que ha de encauzar del modo más perfecto posible el logro de la satisfacción del interés general o público, que en definitiva es el elemento legitimador del ejercicio de esa discrecionalidad, y siempre en armonía con los intereses de los particulares de modo que, éstos se vean afectados negativamente en la menor medida de lo posible dentro de ese contexto de la prevalencia del interés general”.

En aquest sentit, la obligació de respectar aquests principis ve definida al propi RDLeg 7/2015 de 30 d'octubre pel que s'aprova el Text Refós de la Llei del Sòl i Rehabilitació Urbana, i pel que respecta a la oportunitat i conveniència de cada

actuació, el contingut de l'article 58.1 apartat lletra d) del Decret Legislatiu 1/2010, del Text refós de la Llei d'Urbanisme.

Ja hem vist que l'Estudi Económic-Financer és una prova més d'aquesta manca de motivació, atès que no hi ha una mínima previsió real sobre el cost de la retirada del runam salí del Cogulló, i és per això que hem de reiterar que ens trobem davant d'una determinació que constitueix una decisió planificadora nul·la de ple dret, per ser conseqüència d'una actuació arbitrària i per tant, contrària a l'article 9 de la Constitució, que prohibeix l'arbitrarietat en l'actuació dels poders públics, i també per manca de coherència entre la realitat que es pretén planificar i la solució escollida com hem tingut oportunitat de senyalar.

És també per això que l'article 13 del Decret Legislatiu 1/2010, pel qual es va aprovar el Text refós de la Llei d'Urbanisme assenyala l'obligada coherència del planejament urbanístic i l'article 59 exigeix que hi figuri entre la documentació dels Plans d'Ordenació la memòria justificativa de les seves determinacions, amb els estudis complementaris que s'escaigui, el que obliga a que s'expliqui quina sigui la motivació real que ha de justificar la decisió planificadora, que aquí no hi figura incorporada.

Les decisions administratives en matèria urbanística, han de ser realistes i tenir la suficient motivació i justificació, i en el nostre cas les previsions que es fan ja hem vist que no ho estan.

ONZENA.- Conclusió.

Conseqüentment amb el que s'acaba d'exposar, si es vol veritablement defensar l'interès públic i general dels veïns i ciutadans, i prendre mesures d'efectiva protecció i respecte a les aigües dels pous, fonts, torrents, rius, flora, fauna, paisatge i d'altres vectors integrants del nostre medi ambient, degradat fins a límits intolerables, i que permetin la seva recuperació i restauració cal modificar radicalment les determinacions i contingut del PDU, en el sentit exposat en el present escrit que és l'únic coherent amb les disposicions legals vigents i pronunciaments judicials fermes. Així com amb una

utilització racional del territori respectuosa el benestar i qualitat de vida de les persones amb dret a gaudir-lo.

I això naturalment sense que hagi de comportar cap mena de perjudici pel desenvolupament industrial de l'empresa, encara que els seus guanys econòmics, no s'oblidi a costa del nostre patrimoni natural i personal, no siguin tant quantiosos com els que obté actualment. Hem de rebutjar però, que continuï sent l'Administració, i els ciutadans en general a través dels corresponents impostos, qui hagi de solucionar els problemes de l'activitat industrial d'una gran empresa multinacional particular en quin compte de resultats no en participen pas els veïns i ciutadans en general, el que resulta de tot punt inaudit.

Fora de desitjar que l'Administració deixés de banda aquesta postura de col·laboració i submissió a l'empresa concessionària, i no s'inhibís ni fes abandonament de les seves obligacions en matèria urbanística i d'ordenació i planificació del territori i mediambientals i exercís les seves facultats i prerrogatives amb submissió a la Llei i el Dret, doncs no obstant les competències són irrenunciables.

Conseqüentment, us

SOL·LICITA

Que rebent aquest escrit sigui admès i en els seus mèrits es tinguin per fetes les anteriors al·legacions, i a la vista de les mateixes s'acordi anul·lar i deixar sense efecte la tramitació del PDU, amb el contingut que es proposa, a no ser que s'incorporin mesures efectives de cessament dels abocaments i immediata i progressiva supressió del runam salí del Cogulló, sense creació de nous runams que no estiguin impermeabilitzats, i sense la prèvia aprovació i vigència d'un programa de restauració, quines actuacions han d'estar íntegrament i econòmicament garantides de manera suficient per l'empresa i amb uns períodes d'execució concrets i determinats, i que per part

d'aquesta Administració de la Generalitat es respecti i doni compliment als pronunciaments judicials fermes.

ALTRESSI, PRIMER, SOL LICITA: Que expressament reitera la condició de part interessada que té l'Associació en l'expedient administratiu que es tramita, i de conformitat amb el que preveu l'article 53 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de Procediment Administratiu Comú, demana que se li faciliti còpia de totes les alegacions que es presentin dins del tràmit d'exposició pública, així com de les actes de les reunions celebrades per la Comissió Executiva i de seguiment del PDU, del Projecte presentat al Govern per demanar reconèixer l'interès general a l'activitat minero industrial d'iberpotash, i tots aquells informes, resolucions o tràmits que es vagin produint.

ALTRESSI, SEGON, SOL LICITA: Que d'acord amb el mateix precepte se li faciliti la identificació de les persones que integren la Comissió Executiva i de Seguiment del PDU, i els seus càrrecs.

Sallent, quatre de gener de dos mil disset.

IL ·LM. SR. PRESIDENT DE LA COMISSIÓ TERRITORIAL D'URBANISME DE LA CATALUNYA CENTRAL.